

Constantin Stancu

Etemenanki

(Ultima săptămână)

Corina Logia 2014

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STANCU, CONSTANTIN

Etemenanki : (Ultima săptămână) / Constatin Stancu. -

Sibiu : CronoLogia, 2014

ISBN 978-606-93497-5-5

821.135.1-1

© Autorul 2014

CronoLogia

Editura CronoLogia Sibiu

Strada Daliei, Nr. 6, Bl. B3, ap. 23

tel. 0732363100, email:

edituracronologiasibiu@yahoo.com

Director de editură: Lőrinczi Maria-Daniela

Câteva cuvinte

Oamenii de știință au constatat că resursele plantei pentru un an se sfârșesc în luna septembrie.

A existat o ultimă săptămână pentru Iisus în care a lăsat lumii câteva principii esențiale, cu toate că știa că într-o vineri va fi dat la moarte, apoi a urmat duminica.

Era în aprilie, după calendarul modern...

Glasul meilor se auzea în cetate, începuse vremea sărbătorii...

Există o ultimă săptămână, în septembrie, pentru fiecare din noi?

Etemenanki – „Clădirea platformei de temelie a cerului și a pământului al cărei vârf ajunge în cer” sau Clădirea al cărei vârf este în cer” (limba sumeriană) - Dicționar biblic, Editura „Cartea Creștină” – Oradea, 1995, p.119 (Babel, turnul – „poarta zeului”).

Argument

Memoria luminii

Lumina își păstrează memoria,
nimic nu se pierde în valul ei,
nimic nu se câștigă în laptele ei.
E lumina care își aduce aminte de
începuturile lumii și de obsesiile tale oranj sau mov,
de insomniile galbene în care se odihnesc gutui.

Lumina este aceeași ieri, azi și mâine,
în prezența ei lumea se face încăpătoare,
cuvintele dau rădăcini subțiri și
vocale discrete de clorofilă.

Lumina cuprinde totul,
prinde în coroana ei soarele miriapod și
piatra pe care s-au scris cele zece porunci.

Lumina are degete delicate de brumă,
ne atinge trupurile imperfecte și
ne prefacem în sfinți,
dar nu vedem asta.

Lumina înflorește în brațele lui Dumnezeu
ca un buchet de floarea soarelui imens...

Prin timp lasă urme:

urechea lui van Gogh,
capul lui Caravaggio,
oul din care a fugit Brâncuși,

formulele neînțelese în care s-au pierdut
oamenii de știință într-o eternitate relativă,
sau vitraliul pictat din marile catedrale
în care se zbat vrăbii cu aripi de diamant...

I. Turnul Babel

Flacăra verde și câmpia Șinear...

Până la urmă toate capetele
vor ajunge pe o tavă a Salomeii,
capetele bărbaților asudați,
cu lumina în bărbile grele.

E aceeași tavă în orice loc, în orice timp,
bărbații sunt alții și nu știu nimic despre femeia
aceasta tânără și seducătoare,
care dansează până i se face trupul flacăra verde.

Unele capete mai clipeșc din ochii oboșiți,
altele au un zâmbet ca o tăietură,
altele vorbesc într-o limbă numai de ei știută,
altele și-au pierdut trupul la Torda,
unele memoria gri.

Medicii au descoperit o tehnică de a transplanta
capetele oboșite pe trupuri tinere,
așa că se organizează periodic câte o revoluție,
tineri curajoși ies în stradă, în fața tancurilor,
cu trupuri fragile de sticlă,
privesc glonțul în ochi,
dansează cu o flacăra verde într-o seară cu roșii
lumini.

Toți cei reîntorși pe trupuri tinere vorbesc între ei,
au congresul lor, biserica lor,
muzeul lor de tăvi de argint.

Într-o zi Dumnezeu i-a adunat și i-a pus să
construiască Turnul Babel
și, de atunci, ei duc fericiți cărămizi din pământ roșu
tot mai sus, mai sus...

Unii ajung în vârf
și-n plină orgie își amestecă trupurile între ei,
privesc de acolo, din înalt, câmpia Șinear,
lacrimile lor picură în cer și
șoptesc: etemenanki, etemenanki...

II. Semn într-o lume de fosfor

Septembrie cu ore moi

E târziu, din zi au rămas câteva ore moi,
anul se sfârșește în luna septembrie,
timpul cade în locul frunzelor
și copacii înnebunesc,
zăpada e din alt veac,
moartea nu este a noastră, e străină,
dar o trăim flămânzi până la ultimul cer,
până la ultima moarte din moarte.

Nu avem anotimp, e târziu,
rădăcinile îmbătrânesc,
curg în ramurile copacilor și
așteptăm zadarnic pentru ca îngerii să scoată
netimpul
din pietre, din ape, din nisip,

e târziu în Babilon,
plouă cu întuneric într-o lume de fosfor...

Planeta se răstoarnă în ochiul păsării,
între aripi pulsează Nordul,
e un zbor nedefinit între ceruri presupuse,
între morți presupuse,
între celulele cerului...

III. Ultima săptămână

Cauți locul perfect: e ultima săptămână...

Locul unde se poate întâmpla orice,
stai la cină cu prietenii schimbați
de adierea vântului,
spune-le cuvinte care au să înmugurească după
această ultimă săptămână...
Intră-n cetate ducând ziua pe umeri,
împins de vântul răsăritului care-ți suflă-n cămașa
simplă,
plânge pentru cetate, lacrimile sunt ca gândurile
sfinților
care aburesc ferestre de sticlă umilă...

Atinge poemul din marginea drumului,
vezi dacă se usucă,
vezi dacă are fructe, vezi dacă are frunze,
vezi dacă vorbește,
îl doare aerul serii
sau dacă plânge cu lacrimi verzi
ori se divide dimineața,
celulele lui se pot divide ca o pâine frântă...

Intră-n Templu, vorbește cu glas tare,
calcă-n picioare monezile de aur
pe care este imprimat chipul împăratului,
ca pe frunze, ca pe umbre,
ca pete de sânge pe marmura albă,

șlefuită de lacrimile văduvei,
apoi stai în trupul tău ca în Templu, în Templu fiind,
te vei face tainică flacăra,
lujer de crin care arde...

Ieși din Templu și privește
la cei care cumpără adevărul, dragostea, dreptatea
lor, libertatea lor,
conștiința cu bani de argint,
care cred că știu prețul corect în piața de sclavi,
privește la cei care zic „da” și merg în piața de flori,
la cei care zic „nu” și intră în Templu,
își schimbă trupurile moarte în trupuri de aur.

Așteaptă să-ți propună afacerea perfectă:
cuvintele tale pentru moartea ta,
îmbrăcat în haine de purpură, second-hand,
intră-n locul unde se țin nunțile perfecte,
în Cetate se mănâncă cu poftă,
se bea vinul uitării,
tinerii se îmbrățișează sub privirile bătrânilor,
pune-ți haina de nuntă,
haina de sărbătoare în care se așteaptă darurile...
În ultima săptămână sunt și zilele ultime, cele de
urmă:
plătește-ți impozitele,
roagă-te în camera ta, închis ca-ntr-o celulă...
Cu siguranță vei trece prin zid,
vei învia la sfârșitul săptămânii,
dar mai poți iubi cerul senin, fără icoane,
miei ducând diamante în gura lor neatinsă de iarba
otrăvitoare,
mai poți iubi călăul, aprodul...

magistratul care-și strigă în piața centrală sentințele
de clorofilă...

Vei redescoperi istoria,
nu știai că te-ai născut
cu mult timp înainte de această săptămână,
în aceste ultime zile în care învăță tehnica subtilă a
morții,
numele tău este un cântec,
dar te vor vedea vechii greci,
le vei spune câteva cuvinte despre Ithaca, despre
Athos,
despre libertate și poate despre
adevărul miriapod.
Le vei spune câteva cuvinte și celor morți
care curg ca lava pe străzile cetății,
ca o magmă care se solidifică în apa neagră, le vei
vorbi pietrelor și
aerului bolnav de polen și păsări moarte.

Fă o ultimă vizită văduvei,
privește-o cu atenție,
locuiește pe o monedă veche, ca-ntr-un palat,
întinsă pe cearșaful de argint al zilei...
Sunt mai multe săptămâni în această săptămână:
numără-ți morțile, trupurile,
busolele din oase, ele arată mereu nordul,
numără-ți învierile
când lumea moare cu zâmbetul pe gură și
cu statuile în brațe...

Nu mai reintra în Templu,
lumea intră în miracole,
poartă-l pe retina ta de aur,

vorbește pentru ultima dată:
să fie atenți –
poate va fi iarnă, poate va fi vară,
noapte sau zi,
vulturii se adună peste cuvintele moarte ale
aprodului
care strigă, strigă,
el devine țipăt în urechea zeilor de piatră,
la marginea pământului este un alt pământ,
la marginea cerului este un alt cer,
pietrele se fac carnivore,
se devorează una pe alta,
ierbivore, pietrivore...
Locul va rămâne gol,
insomnie pură în pieptarul lui Dumnezeu,
diamant cu geometria ecoului în miezul lui de
lumină...
Jumătate în noapte, jumătate în zi,
uleiul sonor curge pe frunzele arborilor
care se împotrivesc vântului dimineții
în piața centrală,
unde are loc judecata omului roeh...

Există piața centrală, acolo toate au preț,
se vând alge, plante, saltele,
chiar și banalul pătrunjel,
acolo e scris prețul corect, în arginți,
pe tabla de lut, îndelung lucrată și parafată de sigiliu
imperial,
nimic în plus, nimic în minus,
precum în codul genetic.

E ultima zi în care ai putea fi liber,
ca o sămânță purtată de vânt
de pe un continent pe altul,
purtând în sine arborele,
apoi ultima cină,
câte zile atâtea pâini,
câte pâini atâția prieteni care te cunosc.

Grădina, insulă verde în cetate,
pe întuneric măslinii vorbesc între ei,
se ating cu ramurile,
un sărut al florii pe inima nopții,
un sărut ca ora exactă:
adevărul va sta pe pragul casei,
invizibil, scris cu umbrele noastre,
da, adevărul la picioarele
celui cu mâinile curate de pe care picură veșnicia,
insomnia care macină creierul.

Tăcerea, ultima culoare,
ea dă ritm formelor,
ceva între roșu și violet,
culoarea pe care o folosesc pictorii
pentru a picta ochii sfinților...

Câteva zile, poate trei, apreciază unii,
duminica ecoul mișcă stânca,
mormintele se deschid
precum gura profetului în fața acuzatorilor,
dar el nu rostește profeția,
profeția intră în monedele de la Templu,
aruncate acolo de grădinar...

Cerul este umbra gândurilor
pe obsesia mineralelor,
acolo începe polenul luminii,

cu siguranță te vei întoarce,
îți vei aminti ultima săptămână
în care s-a spus totul, s-a trăit totul în moarte –
s-a murit totul,
sub greutatea măslinilor
care poartă în coaja lor mesajul...

Ultima săptămână,
bibliotecile ca pântecul femeilor însărcinate,
pregătite să nască...

Poetul
aruncă substanțe
în dreapta cuvintelor și
pregătește jarul...

De aici, e țărnul...

IV. Starea de veghe

Istorie

În seara aceasta s-a întâmplat ceva,
am uitat caietul deschis pe masă,
apoi am regăsit paginile scrise,
un scris cumva cunoscut,
mesajul a schimbat fondul paginii în roșu,
cuvintele s-au deplasat spre roșu,
s-au risipit prin cameră,
apoi prin oraș, au ajuns la marginile lumii,
acolo, lângă ocean,
cu vocale umede, sărate,
pot atinge aripile păsărilor avântate în larg
și infinitul care le așteaptă
ca un cuib cald și primitiv.

Noi doi și cel de-al treilea, nevăzutul din cuib,
formăm întregul,
așa trecem de limita clipei,
ca săgeata prin ficatul porumbelului...

Calendare imperfecte

Când oamenii speră,
Dumnezeu știe răspunsul,
când ei plâng,
El a și pregătit fericirea,
când se cred săraci,
izvoarele le spală picioarele,

când se pregătesc să meargă la război,
pe câmpul de bătălie este o altă zi,
soldații se fac, brusc, bărbați maturi,

o zi nescrisă-n calendare, plutind în ochiul vrabiei,
când oamenii mor, atunci începe totul:
dintr-o rădăcină umilă
se avântă noile universuri, plus infinitul...
Intră-n poveste cu toate slăbiciunile tale,

fă-te gând, omule de gând...

Albe cămăși

Schimbăm câteva cuvinte la marginea oceanului,
povestea are un arc,
îl poți trage rotind cheia,
totul este să ai cheia,
asemenea ceasurilor vechi din secolul trecut...

Povestea nu conține ora exactă,
este ceva aproximativ între naștere și moarte,
dar cunoști vremurile pe care le trăiești,
vorbele pot fi țesute,
poți face albe cămăși
brodate cu sângele celor care le spun...

Câteva cuvinte

Dumnezeu este cel mai accesibil,
poți sta cu El de vorbă oricând,
oamenii nu se mai cunosc între ei demult,
o specie dispărută sub ochii porumbeilor,
una care n-a rezistat cutremurului din cuvinte...

El continuă să fie accesibil,
fiecare vorbește în felul său,
celălalt nu-l înțelege,
El are răbdare,
eu am câteva cuvinte care
puse cap la cap
ar putea forma un trup de carne...

Intimitate

O veste venită de la capătul lumii,
puteam s-o uit în curgerea zilei
prin urechile acului,
dar mi-am amintit cât de intim este infinitul
când ne deschidem precum fulgul de nea
în căderea spre pământul cald,
acel fulg ce se schimbă-n lacrimă...

Nimicul înmugurește

Întoarcerea acasă e un ritual
din care redescoperim numele dintâi al lucrurilor,
sensul în care privesc
statuile de aur și astrele.

Cuvinte locuite de călători,
doar pentru o noapte,
doar pentru o eternitate,
doar pentru o singurătate...

Spre munte, spre mare,
spre cuvânt sau precuvânt,
raiul începe cu un singur cuvânt,
dar cine să mai creadă că
nimicul înmugurește?

Diamantul

Omul e umbra pe memoria sa,
Voința lui încearcă să găsească o nouă cale
spre locul unde înfloresc vorbele,
unde mor insectele...

Viața ne scapă printre degete,
nimic nu se fixează pe retina zilei,
totul curge și, brusc, ne dăm seama că nu existăm –
umbre peste umbre,
de acolo,
din punctul acela se deschid
planetele luminii...

În pământul reavăn al primăverii
descoperi memoria pietrei și
piatra va învia în lumina zilei,
prefăcându-se în diamant...

Săgeată otrăvită

În locul acela străin
o clipă cu tine înseamnă o eternitate în altă parte,
îmbrățișează-mă și vom fi o altă ființă,
urăște-mă și voi fi țărână,
strigă-mă și voi fi epistolă pentru viața ta,

sigiliu în carne,
codul genetic răsucit în gândurile mele de bărbat...

O, rândunica duce în ciocul ei
săgeata otrăvită,
apoi se odihnește
pe streășina Templului –
face parte din ornamentele de aur ale cerului!

Gura ierbii

Brusc, Dumnezeu trimite iarba
să acopere nimicurile zilei:
piroanele, trestia subțire, picăturile de sânge,
ștergarul alb,
lemnul din care se fac mereu cruci și
juguri pentru animale...

...și iarba este atât de fragedă
pentru că nu-i pasă de noi,
suntem muritori în uniforme de aer,

ea se înalță spre cer nemuritoare și
duce ficatul nostru în gura ei verde...

Umbra scribului

Atât pot face: scriu textul
cu un stilet vechi pe tăbliță de pământ uscat,
apoi textul mă înghite...

E o foame de scribi în univers
încât vocalele au dinți,
consoanele gheare,
zicerea devoră nezicerea!

Astfel, umbra scribului pe cuvintele sale nescrise...

Cu vârful aripii...

Vreau să cânt un cântec care schimbă lumea
cu sunete subțiri,
dar tac și privesc uimit cum îmi ard buzele melodios,
cum se evaporă umerii cu înșeri cu tot,
cum pasărea în zbor
îmi atinge cu vârful aripii creierul...

De carne sunt în căutarea cântecului flămând de
carne...

...Și la început a fost începutul,
la sfârșit e tot începutul,
până și la mijloc e începutul...

Din această cauză cerul și pământul
se cuprind într-un cântec,
șoaptă în furtună,

țipăt pur
ca mintea din afara minții...

Catedrale albastre

Cartea veche în care au scris profeții,
profetul prefăcut în cuvânt,
vocale în paharul regelui,
consoane pe scutul soldatului,
istorie umedă care se prelinge pe trupuri de bărbați,
pe trupuri de femei,
pe trupuri fragile de copii,

din memoria lor nu picură catedrale albastre...

Avraam

Nu sunt mai bogat pentru că
lucrurile mă posedă simplu, ca un cifru,
dar sunt mai bogat cu fiecare gând liber
sub o frunte liberă atinsă de cristalul dimineții,

cu fiecare fulger
ce-mi frânge viața în mii de părți
pe care apoi le unește în genomul meu simplu:

vitraliu pentru patriarh,
deși sunt tânăr,
port cu mine o caravană
prin pustiul celor puternici...

Cântec vechi

Ea și el, ish-isha, isha-ish, + legați-dezlegați:
ea tânără, încălțată cu o mie de ani de singurătate,
el intrat în enigma ierbii,
ea ducându-i trupul în geamantanul de serviciu...
Îl alungă fulgerul dulce-amăru al misterului de vară,
când stânci străine se-ntorc pe pământ la păscut de
idei...

Ea tânără, dresoare de lei în pustiu,
el tânăr, străduindu-se doar să-și ajungă trupul din
urmă,
care mereu o lua înaintea arhetipului, a apelor blânde
ale dimineții...

Ea tânără, închipuindu-și trupul ca un vas de
alabastru,
visând la el, cel cu o mie de brațe,
apoi constatând că trupul de femeie nu-i aparține,
ish-isha, isha-ish,
străină în trup străin, îmblânzit de cuvinte și alge
luminoase,
stăpână peste trupul lui,
cel cu o mie de brațe, cu o mie de erori,
atingși de veninul verii,
de rana zăpezii, iarna,
de iluziile verzi ale primăverii,
de arama regală a toamnei, ish-isha, isha-ish...

Va veni și ziua în care își vor unge trupurile
cu uleiul străveziu al luminilor înalte,
mângâitor ca un animal carnivor
înaintea transei ultime...

Ritual¹

Pentru ce mă urâți?
Pentru că sunt proprietar peste puține cuvinte,
dar și voi ați putea fi, dar nu le vreți,
locul meu este aici, între munții aceștia care se
dizolvă-n cer,
o dungă albă desparte lumea de aici de lumea de
dincolo, a venit vremea, vremi...

Pentru ce mă urâți?
Pentru că mai respir prin poeme ca Iona în chitul său?
Pentru ce mă urâți?
Pentru că îl văd pe scribul cel bătrân,
am pentru el o colecție de monede vechi,
unele de pe vremea lui Iisus, altele de pe vremea
Sfântului Augustin,
o carte atunci valora cât un Mercedes modern,
da, monedele vechi în care se amestecă aurul și
vorbele bestiei și zgura...

O, ritualul bestiei se repetă cu fiecare dintre noi,
dar nu o recunoaștem,
am uitat că eremitul se hrănea doar cu o felie de
pâine și un pahar cu apă,
noi, în piața publică-piața globală ne ducem
cardul-mastercardul
precum tărăncile coșul cu flori,
îl avem în buzunar dar parcă îl ducem pe cap,
e nobelul nostru,
masternobelul nostru cel de fiecare zi...

¹ Poem dedicat lui Cornel Nistea, într-o toamnă în care el s-a întâlnit cu Orlando.

Dar mai e loc de ură în piața globală, în pizza globală,
acolo se întâlnește tsunami și nimicitorul,
noi stăm la fel ca pruncii
la sânul de marmură al Aphroditei și ne facem de
marmură, de piatră și vorbim...

Până la urmă cineva va zice o vorbă, și va fi ziua
dintâi...

Bicicleta lui Picasso²

Negru pe negru și Nichita Stănescu stând
lângă porțile luminii cum a scris,
nonsensul ca sens,
direcția printr-o lume păstoasă,
miracolul poeziei ca o bicicletă furată de Picasso,
plus bestia de la colțul străzii care râde de poeții
uitați...

Materia precum o hemoragie în spirit,
suntem dependenți de cenzor, de magistrat, de copist,
plus femeile cu o mie de sâni,
compensând cei o mie de ani de singurătate.

Mamele poeților nasc imagini,
mamele dascălilor teme aburind în criza sinelui –
mama moarte naște poeme...

² Poem dedicat lui Aurel Pantea, după *Negru pe negru*.

Amprenta³

Epistola se descărna în timp ce-ți scriam,
rămâneau oasele subțiri ale vocalelor,
amprenta de sare a consoanelor.

Poemul se destrăma în timp ce poetul îl scria,
cuvânt de cuvânt,
săreau în aureola zilei atomii,
celulele poemului,
totul devenea de necontrolat.

Dă atenție cuvintelor, îmi spunea necunoscutul din
poem,
fii atent la cuvinte,
la restul materiei inteligente din poem...

Eu tăceam, până la urmă va înțelege
că poemul trăia în simbioză cu algele acestea
care ne cresc pretutindeni,
pe birou, pe masa din bucătărie,
pe scaunul din metroul care
circulă în interiorul cubic al eternității...

³ Poem dedicat lui Marian Drăghici după ce am redescoperit
formele perfecte ale poemului.

*Uși de sânge*⁴

Uși de sânge, ferestre din sângele altuia,
trece nimicitorul mai departe...

Uși de aluminiu, ferestre de sticlă,
termopane, trece nimicitorul, intră: clipa de sânge...

Un om scrie cu degetul pe nisip numele său: Moise...

Dumnezeu scrie cu degetul în carnea ta,
în sângele tău, în sângele altora...

Altundeva filozoful scrie pe perete: Dumnezeu a
murit!

Din când în când, la douăzeci-treizeci-cincizeci de ani,
trece Dumnezeu,

citește, dă din cap și
trece prin zid...

...au rămas cărțile filozofului, peretele este altul,
transparent, virtual...

Nimicitorul dă și el din cap...

⁴ Poem dedicat lui Aurel Pantea după ce a scris *Nimicitorul*.

Taina scribului

El speră că se reîntoarce într-o altă ființă,
dar nu te poți baza pe trup
ori pe minte aproximativă,
trupul se va descompune în elemente înșelătoare
după ritualul etern,
va curge în canalul colector,
va intra în forfota pământului
pe care vor călca ucigașii sau prietenii
ori urmașii,
poate o femeie singură va sădi un crin
în amintirea fără de amintire,
Dumnezeu va arginta crinul pe nevăzute,
ca într-un psalm din care a ieșit scribul
pentru a intra taina scribului...

Se trage din neam de scribi,
de aceea este scris,
sunt semne la vedere,
în carne, în os, pe pielea fragedă...
Toți au ceva de spus,
dictează și el scrie și spun că-s cuvintele lor,
dar sunt ale părinților...

Îi aude pe unii care vorbesc departe,
la marginea pământului,
cuvintele călătoresc pe aripi de rândunică,
ajung la urechile scribului și
el schimbă sunete pe cuvinte,
ca pe o tarabă în piața de flori...

Se trage din neam de scribi,
într-o dimineață i s-a spus că
trebuie să pună semn lucrurilor,
apoi oamenilor,
brusc, cuvintele au luat foc,
cenușa lor ne-a intrat în creier...

...gândurile noastre ne întâmpină
precum sunetele nopții,
parcă ar merge fecioare desculțe
pe zăpada proaspăt ninsă...

Catastrofe oranj

Întunericul acoperă ferestrele
ca o cenușă vulcanică,
a venit timpul catastrofelor oranj,
pentru noi a început totul
cu uciderea ferestrelor,
cu sângele negru al ecoului...

Carnea prezențelor

Trec pe această potecă, nu-i a mea,
dar o fac să fie a mea,
ajung acasă și camera fără de uși și ferestre
se deschide miraculos,
intră în ea pruncul, adolescentul, flăcăul, bărbatul
matur, bătrânul
sunt prezențe în prezența continuă...

Trupurile își aleg orele din ceasul cel mare
de pe zid și
nu înțeleg cine pe cine învinuiește,
cine este moștenitorul sau martorul,
precis cel bătrân ar dori să locuiască în trupul
adolescentului,
ei nu pot găsi echilibru între moarte și moarte
pentru că toți au murit în clipa
în care au intrat în carnea prezențelor...

Bate soldatul la ușa de pe acoperiș,
cea văzută doar cu umărul din care a căzut aripa,
vine cu sabia în mâna dreaptă
să ne elibereze de trupuri,
sau poate erau doar cuvinte ori cioburi de cuvinte –
existență în vitraliul veacului...

Dincolo, lumina se divide și începe o nouă zi!

Catedrala de frig

Iarna s-a retras în nori,
răspunsul meu nu a venit la chemarea glasului,
chiar manuscrisele s-au ridicat în nori
pentru a intra în catedrala de frig...

Răspunsul meu nu a venit,
distanța dintre chemare și răspuns
l-am numit timp melodios,
după cum m-a învățat bătrânul eremit,
am înțeles că trăiesc
între două semne inepuizabile
care ne leagă, care ne despart...

Mai caut și acum glasul acela de început,
lumina s-a prefăcut
în sunet, în țipăt, în răs...

E o absență melodioasă în catedrala de frig
și eu o știu și nu știu,
cântând am să mă eliberez de trup...

E cântecul pietrelor care visează
celulele trupului meu,
din care mă trag,
din care am înmugurit...

Singurătatea codului genetic

Individul acela e surprins,
cineva i-a luat locul în mormânt,
pe bucăţica aceea de pământ
pe care era atât de sigur şi de singur...

Cu rapiditate aproapele i-a luat locul,
apoi altul a fost pus peste el,
încontinuu este pus cineva deasupra,
vecinul, aproapele, fratele, duşmanul,
formează un popor, deja, în mormântul flămând...

A înţeles greu că era mort de multă vreme,
îngropat în trupul său până la umeri,
până la ochi, până la gând...
Aşteaptă ca cineva să-i scrie Apocalipsa pe frunte...
Nimic în plus, nimic în minus,
doar singurătatea codului genetic...

Încerca să strige la stele,
la arbori şi vecini,
dar nu mai erau oameni, nu mai avea vecini,
nici duşmani nu avea...

Înţelesese că venise vremea să fie vecin cu
Dumnezeu...

Orbirea

Scrie într-o vreme când nimeni nu citește,
orbirea este cea mai bună activitate –
ieși din istorie și nu știi,
zgura se revarsă pe străzi,
aur adânc îngropat în aureolele sfinților...

Roșia Montană?

Un neuron între pământ și lună

Ceea ce ne susține este rațiunea unui sfârșit,
privești sfeșnicul de aur cu șapte brațe și
înțelegi că soarele s-a sinucis,
sângele lui negru a intrat
în fructele măslinului,
verdele din frunze
este învierea în care s-a cuibărit infinitul...

Ascultă soarele,
muzica lui sugerează că el crește în sine,
un foc intens care face din întuneric
un neuron între pământ și lună,
un foc ce arde neviețile noastre,
dacă nu am căuta să-l privim cumva,
s-ar stinge,
privirile sunt rațiunea lui de a crește în sine,
altfel s-ar stinge,
ar fi un punct pus de Dumnezeu
la sfârșitul zicerilor sale...

Cărțile

Cărțile, nesfârșitele cărți,
citite într-o viață de om, cerșind alte vieți,
pentru a învăța că sunt limite,
pentru a se deprinde cu pustiu,
cu nisipul,
cu micile vietăți care trec neobservate
dar marchează cu veninul lor eternitatea.

Ele te readuc în pustiu, singur,
față în față cu tine
în oglinda mirajului
pentru a descoperi dacă te poți învinge,
sau ești învins de tăceri.

La marginea pustiuului
flacăra ca o femeie,
multiplicându-se,
strigând la tine, fără cuvinte,
făcând semne luminoase...

Tăceri pe care le auzi cu pielea,
miracole care îți frâng oasele,
doar soarele biruie nisipul pustiei,
făcându-l să cânte domol
un imn despre piatra care a fost cândva...

Despre filozofi sau cărătorii de bagaje

Dacă filozofii, dacă teologii aceia,
dacă formatorii de opinie și cărătorii de bagaje
au spus că a murit Dumnezeu,
de ce nu aș muri câte puțin și eu împreună cu El,
pentru a trece de nevăzutele frontiere?

Păsările s-ar întoarce în prima zi a creației,
dar le împiedică aripile.
Lupii s-ar întoarce la primele animale de pradă,
dar le este teamă de frigul din cuvinte.
Peștii ar căuta apele de jos în care toate s-au creat,
apele rupte din coasta uscatului,
din țărnul dintâi...

Omul s-ar întoarce la Dumnezeu,
dar îl împiedică trupul...

Totdeauna îi scapă ceva important,
din cauza aceasta nu-și vede umbra
pe mâinile lui Dumnezeu...

Sfârșitul lumii

Nu mai avem timp!
Îmi spune academicianul,
vine sfârșitul lumii și
trebuie să stabilim
variantele și opțiunile în care lumea se va duce...

Suntem ocupați!
Îmi spune omul de afaceri,
vine sfârșitul lumii și nu am obținut
profitul maxim,
vrem să atingem obiectivul acesta simplu, precis...

Nu ne putem ocupa de tine, omule,
vine sfârșitul lumii,
suntem în căutarea sufleurului cel mai bun,
care poate șopti, la final, frazele acelea importante,
sunt lungi, lungi,
îmi spune artistul,
nimicul se va sprijini pe o infinitate de cuvinte...

Secretul

Pisica sta pe covor, tolănită,
ne privea cu ochi sinceri,
pleoapele se mișcau alene:
nimic deosebit în cameră...

Dar sub covorul gros de lână,
mirosind a munte și a ploi,
era o gaură neagră,
draperii de lumină,
era un secret bine păzit de pisică,
puteam ieși din această zi posibilă și
intra într-o altă zi reală,
puteam schimba zeci de ani de viață cu o singură zi...

Parcă trecea pe acolo Iulius Caesar
sau asasinii săi,
am zărit capul lui Mihai Viteazul
sau cineva ducându-și crucea în spate
până în inima găurii negre...

Ce lume bună sub covor, așadar, ce lume bună!

Pisica doar clipește, cu ochi sinceri,
privindu-ne în ochi...

Pământ și gigabytes

Aventura începe
după ce flăcării au aruncat ultima fărâmbă de pământ
peste mormânt,
cu sunetul acela surd
din care au fugit miracole.

Nu poți să o narezi, nu ai limbaj,
pământul îți intră în gură,
iarba te îmbrățișează cu lungi rădăcini,
devii proprietar,
proprietar cu pământul în gură și
ei plâng sub soare cu lacrimi
care nu încap în geometria nemorții,
lacrimi scăpate de corbi,
din ghearele cuvintelor ...

E un timp între timp și netimp,
ar putea fi măsurat,
trupul este cel mai bun canon între ieri și mâine,
umil trup în care mineralele schimbă impresii
despre pământul proaspăt și gigabytes...

Statuile plâng cu sfinți

Un bărbat și o femeie scriu istoria lumii,
unul pune un cuvânt,
altul pune un alt cuvânt,
Dumnezeu le unește cu sânge,
le zidește cu sânge,
așa începe orice poveste...

Ei scriu până se uită pe sine,
privesc cum plâng statuile cu sfinți.

De frică vor respira cuvinte,
vor plânge cu miei,
vor sângea cu lungi piroane...

Unii vor întreba unde sunt tâlharii,
unde sunt cei care vor jefui
raiul de lumini și florile de miresme...

În aprilie, când toate revin la viață,
Dumnezeu călca prin iarba proaspătă,
peste insomnia pământului...

Atunci le-au crescut aripi celor doi și
au început să cânte într-o limbă străină...

Camere melodioase pentru scribi

O veste de departe atinge ziua,
o veste care declanșează frenezia scribilor...

Ei aleargă pe coridoare lungi, strigă,
se cheamă unii pe alții,
ecou labirintic într-un palat
în care s-au rătăcit mulți.

Se opresc, brusc, uimiți:
Prințul este manuscrisul,
îl scrisese cineva cu mult înainte...

Prințul ieșea din camerele melodioase,
ei, scribii, nu înțelegeau,
fiecare se străduia să-și amintească
limba în care au rostit primele cuvinte,

prin arterele lor curge cerneala nemuririi,
plângeau cu lichide cuvinte...

Curriculum Vitae

- Numele : Stancu
- Prenumele: Constantin
- Data și locul nașterii: 02 noiembrie 1954.
- Domiciliul: Hațeg, județul Hunedoara, România.
- Studii: Facultatea de Drept Cluj Napoca, 1988
- Starea civilă: căsătorit cu Rodica Stancu
- Ocupația actuală : consilier juridic. Vechime în muncă: peste 40 de ani.
- Membru al *Uniunii Scriitorilor din România*, Filiala Alba-Hunedoara din anul 2009.
- Redactor al revistei „Nova Provincia Corvina” – Hunedoara în perioada 2001 – iunie 2010.
- Redactor al revistei „Contraatac” – Adjud, redactor șef: Adrian Botez.
- Activitate literară:
- Debutul publicistic: septembrie 1981. Genul : poezie. Publicația: „Brașovul literar și artistic”, 1981, și Revista „Orizont” – Timișoara, cu o prezentare de scriitorul I.V. Martinovici.
- Debutul editorial: Editura Facla, Timișoara, 1988 – editor domnul Eugen Dorcescu, cu volumul *Fructul din fruct* – poezie, în antologia *Argonauții*.

- Colaborări literare:
- „România Literară”; „Transilvania”; „Luceafărul”; „Orizont”; „Vatra”; „Orient Latin”; „Provincia Corvina”; „Ardealul Literar și Artistic”; „Semne”; „Arca”; „Opinii Culturale”; „Obiectiv”; „Observator” – Munchen; „Cariatide”; „Reflex”; „Unu”; „Viața de pretutindeni”; „Citadela” - Satu Mare; „Discobolul”; „Contraatac”; „Vatra Veche”; „Algoritm Literar”; „Viața Românească” etc., revista electronică „Agero” – Germania, redactor Lucian Hetco. Revista electronică „Rețeaua Literară”. Revista „Ex Libris” – Biblioteca Județeană „Ovid Densusianu” Deva, etc.

***Cărțile scrise, pe suport de hârtie, de
Constantin Stancu, Membru al Uniunii
Scriitorilor din România:***

Fructul din fruct – în Antologia „Argonauții”, Editura Facla – 1988, redactor șef Eugen Dorcescu – debut.

1. *Păsările plâng cu aripi* – poezie, 1988, Editura Helicon- Timișoara, editor Ioan I. Iancu, antologie personală incluzând volumele: „Crini de nisip”; „Păsările plâng cu aripi”; „Dincolo de retina apei”- 122 de poeme.
2. *A privi cu ochii inimii (Poemele roadelor)* - Editura Polidava - 2002, Colecția revistei „Provincia Corvina” - redactor de carte Eugen Evu, poezie creștină.
3. *Pseudo-Imobiliaria - Afacerile lui Dumnezeu cu omul*, Ed. Carpathia Press - București, 2005, eseu.
4. *Pomul cu scribi* – Editura Eubeea – Timișoara – 2006 antologie de versuri perioada 1983 – 2006,

peste 100 poeme, coordonator editorial doamna Nina Ceranu.

5. *Ecou de psalm* – secțiune în cartea de antologie de poezie creștină *Harfele Harului*, Editura Corvin – Deva, 2007, redactori Eugen Evu și Ion Urda, în colecțiile Biblioteca „Provincia Corvina”.
6. *Poetul la castel* - cronică, eseu despre opera poetului Eugen Evu –Editura Realitatea Românească – Vulcan, 2010, consilier editorial Ștefan Nemeček.
7. *Arhivele de la Hațeg: de la Neantia la Vâltoarea Sufletelor* - antologie neterminată despre operele scriitorilor din Hațeg sau care au scris despre Hațeg - Editura Realitatea Românească – Vulcan, 2010, redactor de carte scriitorul Radu Igna, Hațeg.
8. *Pe masa de operație* , roman, Editura Rafet – Râmnicu Sărat, 2011, director Constantin Marafet.
9. *Dictatura toleranței la Ștefan Nemeček*, evocare, Editura Măiastra – Târgu Jiu, 2012.
10. *Greutatea gândului nerostit*, poezie, Editura Realitatea Românească – Vulcan, 2012.
11. *Cu fantezia pe fantezie călcând*, poezie, Editura Cenaclul de la Păltiniș – Sibiu, 2013.

Cărți în format electronic:

1. *O călătorie cu Dumitru Hurubă în ținutul zăpăciților de tranziție (Lecturi de umor în vremuri triste)*, iulie, 2010, cronică, eseu despre opera scriitorului Dumitru Hurubă, ebook – pe internet la www.scribd.com, sau www.costyconsult.wordpress.com.
2. *Lecția discretă de umor și viață în scrierile lui Radu Igna din Hațeg*, iulie, 2010, ebook – pe internet la www.scribd.com, sau www.costyconsult.wordpress.com.

3. *Arhivele de la Hațeg: de la Neantia la Vâltoarea Sufletelor*, o antologie neterminată despre operele scriitorilor din Hațeg sau care au scris despre Hațeg – ebook, septembrie, 2010, pe internet la www.scribd.com, sau www.costyconsult.wordpress.com .
4. *Epistolă cu pană de înger din ținutul Hunedoarei* – scurtă antologie neterminată despre operele scriitorilor din județul Hunedoara – ebook, decembrie, 2010, pe internet la www.scribd.com, sau www.costyconsult.wordpress.com.
5. *Apocalipsa poate începe pe strada Ciprian Porumbescu* (ziceri despre operele cărturarului Artur Silvestri) – ebook, aprilie 2011, pe internet la www.scribd.com, sau www.costyconsult.wordpress.com.
6. *Abisul de lângă noi sau O călătorie inițiativă alături de Eugen Dorcescu*, mai, 2010, cronică, eseu despre opera poetului Eugen Dorcescu – pe internet la www.scribd.com sau www.costyconsult.wordpress.com.
7. *Poet de bunăvoie*, ebook, august, 2010, cronică, eseu despre opera poetului Ioan Evu, ebook – pe internet la www.scribd.com sau www.costyconsult.wordpress.com.
8. *Dictatura toleranței la Ștefan Nemeček*, noiembrie, 2010, cronici, note literare despre opera lui Ștefan Nemeček, ebook – pe internet la www.scribd.com sau www.costyconsult.wordpress.com .
9. *Cucerirea labirintului*, noiembrie, 2011, cronici, note literare despre scriitori români sau străini, texte de ieri pentru mâine, ebook – pe internet la www.scribd.com sau www.costyconsult.wordpress.com.
10. *Aventura unui provincial pe cerul patriei: Constantin Marafet*, mai 2011, cronică, note

literare, ebook – pe internet la www.scribd.com
sau www.costyconsult.wordpress.com.

11. *Ceasurile vechi bat mereu ura unu* (Adrian Botez și literatura exilului în patria sa, limba română), cronici, note literare, texte despre opera lui Adrian Botez, octombrie 2011, ebook – pe internet la www.scribd.com, sau www.costyconsult.wordpress.com.
12. *Dimineața unui poet din oficiu* – Note literare la scrierile poetului Ioan Barb, ebook – pe internet la www.scribd.com sau www.costyconsult.wordpress.com.

- Redactor revista electronică de cultură, literatură și teme practice: „*costyabc- hatzegworld, câteva cuvinte ca semn*”, pe www.costyconsult.wordpress.com.

Referințe critice:

- Eugen Dorcescu - Revista „Reflex” nr. 1-6 /2010 – Reșița și *Literatură și ideologie*, Editura Calameo, 2014:

„Poezia lui Constantin Stancu, bine reprezentată, în întregul ei, de volumul antologic *Pomul cu scribi*, Editura Eubeea, Timișoara, 2006, are, drept strat semnificativ și generativ bazal, transfigurarea, în accepțiunea biblică, nou-testamentară, a termenului. Lumea, în întregul ei, de la minerale la ființele vii, de la un orizont la celălalt și de la cer la pământ, este, pentru ochiul inimii, pentru ochiul poetului (și devine, pentru cititor, la contactul atent cu textul) altfel decât pare a fi, la prima vedere, continuând să fie, pentru simțuri, afect și rațiune, ceea ce este ea în aparență. Această uimitoare și minunată schimbare la față se petrece, desigur, sub puterea și lucrarea tainică a harului, care, în fond, dezvăluie profunzimile existentului, transformând ceea ce este imediat perceptibil (lumea fizică) în semnificant al marelui și misteriosului semnificat metafizic...”

- Prof. doctor Adrian Botez - în *Scrieri despre prieteni*, Revista electronică *Agero* – Germania, februarie 2008 și revista „Nova Provincia Corvina”, 2009:

„Ceea ce înlumina cu frumusețe versul lui Constantin Stancu, din acest nou volum, este „seninătatea în patimă”: este evident că Poetul trăiește niște experiențe spirituale de mare anvergură (precum Marii Orbi-Prooroci ai Vechiului Testament) și, deci, de mare pătimire interioară – dar lecția / implicita poruncă divină a înțeleș-o: CALMUL SENIN este slăvire a Lui Dumnezeu – iar MĂHNIREA – păcat! Deci, un întreg volum, 168 de pagini – este un Întreg

Munte de Nemâhnire Vizionară, de Scrisoare întru Dragoste, sub tălpile Lui Dumnezeu, tinzând/tânjind, neobosit, spre/după Dumnezeu: „acolo, în Retezat, poți scrie o scrisoare de dragoste / direct pe tălpile lui Dumnezeu” (cf. p. 93), „mă prind cu ambele mâini de marginea cuvântului / și urc spre răsuflarea ta, Doamne...” (cf. p. 70).

- Ioan Evu – „Provincia Corvina” nr. 8, 1999:

„Trăind în spațiul mirific al Tării Hațegului, acest poet cu chipul sculptat într-o stâncă a Retezatului are în privire ceva din transparența adâncă a lacurilor montane. Poezia sa este o acvilă ale cărei aripi cuprind hotarele nevăzute ale unei patrii imponderabile, iar poetul este singurul ei locuitor legitim”.

- Dumitru Hurubă – „Orient Latin”, nr. 3, decembrie 1999:

„...Poezia lui Constantin Stancu este una în universul căreia nu se pătrunde ușor, mai degrabă aș spune că avem de-a face cu o creație modernist – filozofică, ceva mai greu accesibilă, însă o dată descoperit codul, satisfacția întâlnirii cu adevărata poezie o simțim ca pe o victorie prefect compensatoare”.

- Ladislau Daradici – epistolă de prieten pentru revista „Orient Latin” – 2012:

„Remarcabil este, în cazul romanului *Pe masa de operație*, rotunjimea și relativa autonomie a părților, dincolo de cele trei planuri narrative (și care nu pot fi separate), secvențele care compun istoricul bolii, povestea

orbului Ilie sau destinul dramatic al celor cinci scriitori fiind foarte bine conturate. Prozatorul evită poetizările inutile și nu-și propune nicio clipă să fie, cu tot dinadinsul, un stilist. Luciditatea ideilor și sinceritatea simțirii fac din aceste frumoase povești o triplă parabolă existențială”.

- Maria-Daniela Pănăzan în *Poezia religioasă românească. Analize și comentarii eseistice* – Editura CronoLogia – Sibiu, 2013, p. 381-391:

„Volumul *Pomul cu scribi* (dedicat soției) este o capodoperă a genului. Revenind la studiul lui Eugen Dorcescu despre poezia religioasă pe care l-am evocat în această carte, volumele poetului Constantin Stancu se pretează interpretării evidente despre poetica dedicată Celui ce este Lumina lumii... Începând de la acest volum apărut la Editura Eubeea în 2006 și până astăzi (în 2013), drumul poetic al lui Constantin Stancu e propriu și fără nicio tăgadă – profund religios”.

- Dumitru Hurubă, Revista „Vox Libri” - editor Biblioteca Județeană „Ovid Densusșianu” Hunedoara – Deva nr. 1/2010:

„Cu conștiința împăcată spun că încă un poet român a fost nedreptățit de timp și de conjunctura politico-comunistă, când valorile se cerneau prin sita unei cenzuri mânuite cu destulă abilitate de indivizi care, eventual, erau apreciați activiști de partid, dar nici într-un caz pricepuți într-ale literaturii. Având „origine sănătoasă” sau profesii paralele cu creația artistică, acei diriguitori-călăi ai culturii, de fapt, au hotărât printr-o simplă semnătură – deseori cam hieroglifică – soarta multor oameni-creatori. Că poetul Constantin Stancu a fost, din acest punct de vedere, o victimă este mai presus de orice îndoială, iar acest prim volum de versuri cu un titlu-metaforă: (*Păsările*

plâng cu aripi, Editura Helicon, Timișoara, 1999) poate dovedi oricând și oricui că autorul cărții vine să adauge grupării de poeți hunedoreni încă un nume care nu poate fi și nu trebuie ignorat...”

Lorinczi Francisc-Mihai, ***Hemografie abisală pe harfa revelației***, în Revista trimestrială „Astra Blăjeană” a Despărțământului Blaj, Nr. 1/2014, p. 51:

„Un poet religios profund, Constantin Stancu, sondează straturile adânci ale ființei, redefinind starea de a scrie poezie religioasă. Întreg orizontul poetic cuprinde vibrații de esență ale ființării, iar sensibilitatea traversează de la un capăt la altul compoziția poetică. Profunzimea trăirii este dublată de reverberații literare și teologice fundamentale.

Poetul prelucrează diferite teme și motive religioase ale creștinismului, iar formele de comunicare sunt psalmii, rugăciunea ca esență a trăirii frumuseții și sensibilității la o altitudine sufletească înnobilitoare, filtrează prin sine materia, pentru ca dincolo de poezie să ajungă doar o stare binecuvântată, care să poarte omul înapoi spre ținuta preadamică. Scrierea poeziei religioase este o stare diferită de a scrie, a lăsa totul și a o lua de la capăt, *prin revelația particulară totul capătă sens, pentru restul e nebunie chiar dacă ești academician sau profesor universitar*. Poetul construiește un univers nou, al stărilor care prin revelație pot să conducă spre o treaptă dincolo chiar de poezie, de naștere a doua oară, o trezire într-o altă dimensiune, aceea a desăvârșirii. Este un univers al stărilor interioare redimensionate și pregătite pentru o construcție, un edificiu poetic nou, cu amprentare divină profundă.”

Cuprins

Câteva cuvinte.....	5
Argument Memoria luminii	8
I. Turnul Babel	10
Flacăra verde și câmpia Șinear... ..	10
II. Semn într-o lume de fosfor.....	12
Septembrie cu ore moi	12
III. Ultima săptămână	13
Cauți locul perfect: e ultima săptămână . . .	13
IV. Starea de veghe	19
Istorie	19
Calendare imperfecte	20
Albe cămăși	21
Câteva cuvinte.....	22
Intimitate	23
Nimicul înmugurește	24
Diamantul.....	25
Săgeată otrăvită	26
Gura ierbii	27
Umbra scribului	28
Cu vârful aripii... ..	29
Catedrale albastre.....	30
Avraam.....	31
Cântec vechi.....	32
Ritual.....	33

Bicicleta lui Picasso	35
Amprenta.....	36
Uși de sânge	37
Taina scribului	38
Catastrofe oranj.....	40
Carnea prezențelor	41
Singurătatea codului genetic.....	43
Orbirea	44
Un neuron între pământ și lună	45
Cărțile	46
Despre filozofi sau cărătorii de bagaje	47
Sfârșitul lumii	48
Secretul	49
Pământ și gigabytes	50
Statuile plâng cu sfinți	51
Camere melodioase pentru scribi.....	52
Curriculum Vitae.....	54
Cărțile scrise, pe suport de hârtie, de Constantin Stancu, Membru al Uniunii Scriitorilor din România.....	55
Cărți în format electronic.....	56
Referințe critice	60

*E târziu, din zi au rămas câteva ore moi,
anul se sfârșește în luna septembrie,
timpul cade în locul frunzelor
și copacii înnebunesc,
zăpada e din alt veac,
moartea nu este a noastră, e străină,
dar o trăim flămânzi până la ultimul cer,
până la ultima moarte din moarte.*

*Nu avem anotimp, e târziu,
rădăcinile îmbătrânesc,
curg în ramurile copacilor și
așteptăm zadarnic pentru ca îngerii să scoată netimpul
din pietre, din ape, din nisip,*

*e târziu în Babilon,
plouă cu întuneric într-o lume de fosfor...*

*Planeta se răstoarnă în ochiul păsării,
între aripi pulsează Nordul,
e un zbor nedefinit între ceruri presupuse,
între morți presupuse,
între celulele cerului...*

978-996-13497-5-3